

Situationen skærpet

Dagene efter at Nixon havde givet ordre til indmarch i Cambodia er bemærkelsesværdige. Det er dels på grund af de tydelige opløsnings-tendenser indenfor præsidentens egen regering, men de er det ikke mindst på grund af den opløsning der har fundet sted i pressen. Nixons tro allierede, den danske presse, har tilladt sig den frihed at kritisere ham.

Man skal ikke lade sig narre af den hellige forargelse. Løgnens repræsentanter har kun een udvej: løggen. Den danske presse har i årevis haft adgang til troværdigt materiale om krigsforbrydelserne i Vietnam. Derfor er dens forargelse over lig-flommen i Mekong-floden hykleri. Mase-myrdierne er blot en konsekvens af den amerikanske politik, imperialismen. At aviserne forarges over det nye skridt betyder ikke at de fornægter de fundamentale forudsætninger i den amerikanske politik: fastholdelsen af den amerikanske økonomiske og militære magt i Sydøstasien og hele verden. Den danske presse fornægter ikke amerikanernes selvfølgelige ret til at undertrykke folkelige rejsninger og sociale revolutioner for at kunne opretholde den materielle fortrinstilling Amerika har netop på grund af undertrykkelsen og udbytningen.

Der er også grund til at bemærke, at forargelsen over drabene på de fire studenter i Kent, Ohio er lige så hyklerisk: forargelsen manglede da panterlederne blev myrdet med koldt blod. Men fire hvide studenter: det er til at tage og føle på. En grædende far i radioen - en hyklerisk brigadegeneral fralægger sig ansvaret. Alle midler tages i brug for at bevise det tilfældige i nedskydningen. Der er ikke noget planlagt her. Men den kyniske, planmæssige tilintetgørelse af de sorte pantere kunne ikke aftvinge den danske presse nogen forargelse. Racistisk som den er af indstilling og kapitalistisk som den er i sine forudsætninger.

Forargelsen nåede sit foreløbige højdepunkt i forbindelse med demonstrationen den 9. maj foran den amerikanske ambassade: Ballademagere og terrorrister sparkede stakkels politifol i skridtet og kastede sten på tilfældige firmaers vinduer. Men vi bliver ikke overrasket. Vi ved at noget helt andet fandt sted den 9. maj. Vi har længe ladet os narre af den borgerlige radio og presse til at tro på slagordene om militante, men fredelige demonstrationer. Vi har længe troet, eller i hvert fald opført os som om det gjaldt om at tilfredsstille netop disse borgerlige massemedier. Vi har længe været ofre for den misforståelse at strisserne i virkeligheden var vores venner, som blot gjorde deres pligt. Vi ved at det er løgn. Vi ved at strisserne altid "blot gør deres pligt". Det gjorde de under besættelsen, da de arresterede kommunister og partisaner og iøvrigt arbejdede udemærket sammen med en anden gruppe, som også kum gjorde sin pligt: gestapo.

Vi fandt ud af ved den demonstration, at det ikke længere går at være forsvarsløse: Vi må kunne forsvare os mod angreb. Vi ønsker nemlig ikke krig mod politiet, vi ønsker at forsvare os mod dets brutalitet.

Men hvad der er vigtigst er, at vi fandt ud af at der findes langt mere effektfulde metoder til at vise sin solidaritet med det andet Amerika og de kæmpende indokinesiske folk: at ødelægge de institutioner og firmaer der er inddraget i krigen på fjendens side: Esso, ØK, American Express, IBM, General Motors, General Electric, Raytheon, Sperry Rand Corporation, Honeywell, Ford, RCA, DuPont. Enhver aktion imod disse firmaers materiel er en håndfast solidaritetserklæring, hvis rækkevidde er betydelig større end nok så mange taktfaste ho-chi-minh-råb. Men den første forudsætning er at vi organiserer aktionerne for at opnå større effekt og det forudsætter at vi organiserer os. Den anden og meget vigtige forudsætning er at vi intensivere vor oplysningsvirksomhed for at forklare ansatte på disse virksomheder og folk iøvrigt formålet med disse aktioner.

Vi er kommet et skridt videre. MORTEN THING og NIELS FRØLICH